

Juhász Károly 1934 – 2015

*Karcsi testvérünk „nem középiskolás” fokon
tett hitet hűségéről Jézus ügyéért,
tevékeny szeretete szinte
az élet minden területét körülölelte.
Jézus tanúja volt Ócsán és a Bokorban.*

Jézusért élt. Közöttünk élt. Velünk élt. Karácsony napjaiban, december 28-án eltemettük. Jézus születésnapján az ő égi születésnapját ünnepeltük. Milyen ünnep az, amikor elszorult torokkal, könnyes szemmel emlékezünk? Emberi. Az emberi élet ilyen: egyik szemünk sír, a másik meg nevet. Szomorkodunk, mert valami itt és most lezárult, mi, itt maradtak szegényebbek lettünk. Örül a lelkünk, mert egy teljes életért adhatunk hálát mennyei Atyánknak. Ugyanakkor bűnbánatot is tarthatunk, mert az utóbbi évek leépülési időszakában Karcsira gondolásaink alig mozdítottak bennünket személyes meglátogatására. Pedig jól tudjuk: a testvérbarátság sokkal több, mint együtt működő aktivitás...

Ahol élt, ott tette, ami jót csak tehetett. Ócsa városa volt haszonélvezője annak, hogy Karcsi közösségi ember volt. A közösségért élő ember. Megalapította a Népfőiskolai Erkölcsi és Kulturális Egyesületet. Célja: erkölcsi megújulás, kulturális fejlődés, jó hagyományok megőrzése, környezettudatos életre vezetés volt. Amit értéknek, jónak, igaznak, szépnek és szentnek gondolt, azt tevékenyen igyekezett képviselni. Abban a reményben, hogy ezt hatékonyabban teheti, indult a környék országgyűlési képviselőválasztásán a Zöld Demokraták színeiben (2001). Amikor rákérdeztem az esélyekre, azt mondta: „Egy próbát megér.” Nem nyomult hatalomért, kiváltságokért. Ő nem nyakkendő és lapos táskás, megélhetési közéleti ember volt. Éltető volt. Ez vezette, amikor Ócsán képviselőséget vállalt (függetlenként), és évekig „parasztprófétája” volt településének. Amikor ezt a kétesnek ható titulust említettem neki, azt mondta: „Igen. Műveljük a földet, etetjük az állatokat. Ezt kéne a Jézustól tanultak szerint az emberek felé is tenni.” Ezért hívott neves előadókat a Népfőiskolára (például Drábik Jánost), ezért áramoltatta nagy tételekben az adományokat a nagycsaládosok, a szegények felé. Ivóvízfertőzöttség idején ezért hordta lajtos kocsi a tiszta vizet utcáról utcára. Tette a jót hétgyermekes nagycsaládosan, és azután is, hogy két fiukat fiatalon kellett temetniük. Arra is volt ereje, hogy elképesztő harccal, kilincseléssel megvédje az ócsai természetvédelmi területet a haszonleső erőktől.

Olvassunk bele a korabeli ócsai hírekbe: „Juhász Károly egyházközségi gondnok szervezésében 1989. május 27-én megalakult az Ócsai Katolikus Népfőiskola, az alakuló gyűlésen részt vett Bulányi György SchP és Bisztrai László plébános is. A gondnok, Juhász Károly tevékenységének eredményeként 1994-re minden volt katolikus egyházi ingatlan visszakerült az

egyházközség tulajdonába. A polgármester felkérte Bisztrai László plébánost, hogy 1994. október 23-án mondjon ünnepi beszédet a Turul-szobornál...”

A helyi római katolikus egyházközség gondnokaként sokoldalú gyakorlatiasságával, tervezéssel, kivitelezéssel a templom ajtajától a templomtoronyig kiírhatnák nevét, amint az első padokra szokták kitáblázni a támogatók nevét. Feleségével, Marikával, akit már évekket ezelőtt eltemettünk, olyan támaszai voltak a hitéletnek, hogy viccesen mondhattuk: Ócsai Háromság! Nevezetesen: a boldog emlékű Bisztrai Laci bácsi plébános, Marika és Karcsi. Nyitott szívükkel és nyitott ajtójukkal ők tették lehetővé, hogy hosszú évekig a Bokor Község egyik bázisa Ócsa volt: ottani lelkigyakorlatok, rendezvények szép és fejlesztő élményeit őrizzük. Tették ezt annak ellenére, hogy erős ellenszél fújt akkoriban is...

Ócsán volt az első Bokor-ünnepünk is (1976).

Karcsi igaz magyar ember volt. Ez vitte el a sükösdői látnokasszony spirituális köréhez is, hiszen a magyarság lelki felemelkedésére kapott ott is buzdítást. Leánya esküvőjét is március 15-re tették 1986-ban, és a díszmagyarban pompázó ifjú pár nyomában kokárdásan vonultunk végig a falun. (Az államvédelem ezt külön jelentésben „méltatta”: *„Az ócsai bulányista bázisközösség demonstrációt akar szervezni a közösség egyik tagja lányának március 15-én tartandó esküvőjén. A tervek szerint az ifjú pár díszmagyarban tartaná esküvőjét, s a rokonságon kívül megjelenő 200 fő bázisközösségi tag kokárdát viselne. A ceremónián részt venne Bulányi György is. – Intézkedés: jelentik a BM III/III Csoportfőnökségnek és tájékoztatják a Pest megyei RFK áb szervét.”*).

Az erőszakmentesség kiemelkedő vonása volt Karcsi életének. Harcai, küzdelmei ennek megfelelően alakultak. Sok bántásra szellemi és kapcsolati erővel válaszolt. Nem volt olyan erőszak elleni megmozdulásunk, ahol ő ott ne lett volna az élen. 1988-ban a Kossuth téren, 2001-ben a tászári békemeneten kilométereken át cipelte a táblát, csendben, imádságos fegyelemmel (miközben többségünk beszélgetett, énekelgetett). Tábláján ez állt: „Minden háború testvérháború!”

Temetése után Aczélékkal, Kaszapékkal, Csikyékkel, Matyival beszélgetve megállapítottuk: *„Ha a meleg fűtőtestekre tesszük otthon kezünket, akkor is Karcsira gondolunk.”* Ha ott lettek volna mindazok, akiknek Karcsi ingyen és nagy odafigyeléssel tette a jót, akkor nem ötvenegyhányan lettünk volna.

Sok-sok ember sarumegoldó tisztelettel emlékezhet rá. Aki nem ismerte a Bokorban, de találkozott volna vele, egy nagyon egyszerű, szegény falusi bácsival találkozott volna. De szegénysége csak látszat volt! Olyan gazdag volt jótettekben, hogy élete alapvető megnyilvánulásának az adakozást, a segítséget mondhatjuk. Amikor még fizetésképtelen voltam, jelképes térítésért adta a kukoricát hízóimnak, a búzát tyúkjainknak és... a „kóstoló” csirkehúst, libát, kacsát. Később is csak borítékos diszkrécióval hagyhattam náluk szerény köszönetünket.

Sírja ott van Marikáé mellett az ócsai temető kis kápolnájának tövében, a dombon. Emléke itt van Bokorunkban, szívünkben. Példája arra indít, hogy legalább nagyon igyekezzünk versenyre kelni vele a jótettek megtevésében.

Király Ignác

„Érted Vagyok”, 2016. április